

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Milady Haplové a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: Ing. Bc. S. H.**, zastoupen JUDr. Pavlem Hálou, advokátem, se sídlem Brno, Příkop 6, proti **žalované: Policie České republiky, Správa Jihomoravského kraje,** se sídlem Brno, Kounicova 24, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 418/2002 - 50 ze dne 26. 4. 2005,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 Ca 418/2002 - 50 ze dne 26. 4. 2005, kterým byla zamítnuta stěžovatelova žaloba, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 18. 10. 2002, č. 1916, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Okresního ředitelství Břeclav ze dne 12. 8. 2002, č. 494. Rozhodnutím žalované bylo na základě ustanovení § 133 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítnuto odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí, kterým byl stěžovatel na základě ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, ve znění účinném ke dni rozhodování, propuštěn pro úmyslné porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvody předvídané ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Své námitky pak odůvodnil následovně: V první řadě konstatoval, že neporušil (jak je mu napadeným rozhodnutím krajského soudu a rozhodnutími služebních orgánů podsouváno) žádné povinnosti stanovené trestním řádem, zákonem o Policii České republiky a dalšími zákony. V této souvislosti poukázal na to, že krajský soud neprovedl důkaz spisem Okresního soudu v Břeclavi sp. zn. 3 T 418/2002 *(pokud jde o číslo trestního spisu, z vyjádření žalované vyšlo najevo, že jde o zjevnou chybu v psaní, správně šlo o spis 3 T 574/2002 – pozn. NSS)*, ač to stěžovatel navrhoval, popř. rozsudkem v této trestní věci, který stěžovatel krajskému soudu zaslal. Šlo totiž o trestní řízení vedené proti stěžovateli, přičemž skutek vytýkaný stěžovateli v tomto trestním řízení korespondoval se skutkem, jež mu byl vytýkán v řízeních o propuštění ze služebního poměru. V trestním řízení pak Okresní soud v Břeclavi konstatoval, že se skutek nestal. Z toho stěžovatel vyvozuje, že pokud se jemu vytýkaný skutek nestal, nemohl porušit služební přísahu a nebyl tedy důvod ukončit s ním služební poměr.

Dále stěžovatel namítá, že nelze přisvědčit tvrzení krajského soudu, že zákonodárce zamýšlel ustanovením § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru zakotvit, že pro propuštění policisty ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky postačí porušení přísahy nebo služební povinnosti zvlášť závažným způsobem, aniž by toto porušení zároveň znamenalo současně porušení služebních povinností nebo právních povinností stanovených jinými právními předpisy. Na podporu této výtky stěžovatel citoval i názor doktríny vyjádřený v publikaci N., K., T., P., K., M., L., B.: Služební poměr příslušníků Policie České republiky, Linde, Praha 1999, a to, že porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem není možné bez současného porušení služebních povinností nebo právních povinností stanovených jinými právními předpisy. Stěžovatel poukazuje na to, že podle autorů zmíněné publikace je propuštění z důvodu porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem možné pouze v případech, kdy se policista dopustil jednání, jež orgán oprávněný rozhodnout buď o kázeňském přestupku, přestupku nebo trestném činu označil za protiprávní. Z toho stěžovatel dovozuje, že zákonodárce sice zákonem o služebním poměru stanovil, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je rozhodnutím sui generis, o němž rozhodují služební funkcionáři, avšak ti přitom musejí respektovat veškeré právní předpisy, a proto s ohledem na nutnost vyloučení možného nesprávně či neúplně zjištěného skutkového stavu věci či v zájmu vyloučení zaujatého rozhodování, je třeba tento zákon vykládat tak, že porušení služební přísahy, jež je v zákoně definována vágně, není možné, aniž je stejným jednáním porušena služební povinnost či jiná povinnost stanovená zvláštním právním předpisem. Pokud tedy Okresní soud v Břeclavi dospěl k závěru, že jednání, které služební funkcionář v případě stěžovatele označil za jednání, jímž stěžovatel úmyslně zvlášť závažným způsobem porušil služební přísahu, se nestalo, je zřejmé, že byl propuštěn nikoli po právu.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti věcně polemizuje s důvody stěžovatele uváděnými v kasační stížnosti. Námitku stěžovatele, že neporušil žádné povinnosti stanovené trestním řádem, zákonem o Policii České republiky a dalšími zákony, jak bylo potvrzeno soudem v trestním řízení, žalovaný odmítá s tím, že tato námitka není relevantní, jelikož ani v napadeném rozsudku krajského soudu, ani v napadených rozhodnutích ve věci služebního poměru není konstatováno porušení těchto povinností ve vztahu k jeho trestněprávní odpovědnosti.

Ke stěžovatelově výtce krajskému soudu, že neprovedl důkaz trestním spisem, popř. přinejmenším rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi, žalovaný uvedl, že tato námitka je zavádějící a spekulativní. Krajský soud rozhodoval v řízení o žalobě o jiné věci – posuzoval, zda stěžovatel skutečně porušil služební přísahu příslušníka Policie České republiky úmyslně zvlášť závažným způsobem, jak uvádějí služební funkcionáři v rozhodnutích o služebním poměru. Rozsudek Okresního soudu v Břeclavi pak podle žalovaného závěr, že k takovému porušení skutečně došlo, nevylučuje. To proto, že vytýkaný skutek nebyl sice z hlediska trestněprávního postaven najisto, resp. nebyla vyvrácena obhajoba stěžovatele, nicméně v odůvodnění Okresní soud v Břeclavi i v trestní věci konstatoval, že se stěžovatel jistých pochybení dopustil, přičemž tato pochybení korespondují s tím, co bylo stěžovateli vytýkáno v řízení o propuštění ze služebního poměru.

Pokud jde o stěžovatelovu námitku poukazující na doktrinální závěry ohledně aplikace ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, žalovaný konstatoval, že jde o námitku nedůvodnou a pouze polemickou, protože literatura, byť i výkladová, není pramenem práva. Naopak je třeba při výkladu práva podle žalovaného přihlížet k judikatuře. V této souvislosti pak žalovaný poukázal na to, že z již ustálené judikatury správních soudů je možné usuzovat na pojetí opačné. Proto je podle žalovaného neopodstatněná i námitka stěžovatele, že závěry Okresního soudu v Břeclavi v trestní věci měly být respektovány v řízení o služebním poměru. Stěžovatel podle žalovaného svou argumentací popírá totiž právě ustálenou judikaturu o vztahu řízení ve věcech služebního poměru a řízení ve věcech kázeňských či řízení trestního. Vzhledem k výše uvedenému navrhl žalovaný, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil následující: dne 12. 8. 2002 vydal ředitel Policie České republiky, Okresního ředitelství Břeclav, rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, a to pro úmyslné porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem. Tento skutek měl spočívat v tom, že stěžovatel vykonstruoval výslech již zemřelé osoby, při němž se tato osoba měla přiznat ke spáchání 21 trestných činů, které zůstávaly na obvodním oddělení Policie České republiky, jež stěžovatel vedl, neobjasněny. Tyto případy pak mohly být, vzhledem k tomu, že pachatel byl mrtev, uzavřeny tím, že byly podle trestního řádu odloženy; k tomu stěžovatel vydal pokyny. Na protokolu o výslechu měl pak padělat podpisy vyslýchaného a dvou policistů.

Služebního funkcionáře vedlo k závěru, že se výslech vůbec nekonal, několik skutkových okolností, které podle něj tvoří logický celek a dovolují na podvodné jednání stěžovatele usuzovat. Pochybnosti jednak vzbuzoval způsob provedení a okolnosti výslechu. Pokud by se výslech ve věci tak rozsáhlé trestné činnosti odehrál, musel by být podle služebního funkcionáře značně časově náročný a vyžadoval by objasnění mnoha okolností. Nemohl by se tedy odehrát bez přerušení a musel by být zaznamenán i dalšími policisty přítomnými na obvodním oddělení, což se nestalo. Rovněž z vyhodnocení dostupné dokumentace vyplynulo, že ve služebních pomůckách obvodního oddělení nebyl nalezen jakýkoliv záznam o přítomnosti podezřelého v den, kdy se měl výslech konat. Tento výslech byl ovšem jediným důkazem svědčícím o údajném spáchání skutku v do té doby neobjasněných případech a jako jediný důkaz svědčící pro to, že pachatelem byl zemřelý, byl použit i v usneseních, jimiž se jednotlivé věci odkládaly pro nepřípustnost trestního stíhání. Stěžovatel měl vydávat svým podřízeným pokyny, aby odložili věci pouze na základě tohoto výslechu, v rozporu s běžnou praxí při vyšetřování nevydal pokyny k obstarání dalších

důkazů, které by případně výpověď údajného podezřelého dosvědčovaly. Podle služebního funkcionáře bylo rovněž nápadné, že v případě tak rozsáhlé a rozmanité trestné činnosti, k níž se měl podezřelý ve výslechu přiznávat, nebyla k dokazování přizvána kriminální policie. Dále vyšlo najevo, že podpisy policistů na protokolu o výslechu (podpis „vyslýchajícího“ a výslechu přítomného) byly zfalšovány, podepsaní policisté potvrdili, že podpisy nejsou jejich a že výslechu podezřelého nebyli přítomni. Tuto skutečnost vysvětlil stěžovatel ovšem dříve tak, že nebyli přítomni pouze při uzavření výslechu a on je podepsal pouze z „administrativních důvodů“. Konečně pak pracovník spisové služby obvodního oddělení vypověděl, že v době údajného výslechu a objasňování trestné činnosti podezřelého byly spisy vztahující se k jím přiznávaným skutkům uloženy na spisovně a nebyly použity k dokumentování při výslechu.

Služební funkcionář své zjištění, že výslech údajného podezřelého byl vykonstruován, uzavřel tak, že v tomto jednání spatřuje úmyslné porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem, neboť podvodným způsobem, a tedy nečestně, dosáhl „vylepšení“ statistiky objasněnosti trestných činů na obvodním oddělení, které vedl. Řádným nevyšetřením trestných činů pak podle služebního funkcionáře poškodil i osobnostní práva zemřelého a zájmy poškozených podvodně „objasněnou“ trestnou činností.

Dne 15. 8. 2001 podal proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru stěžovatel odvolání. V něm v první řadě poukázal na to, že dne 6. 8. 2001 podal žádost o uvolnění ze služebního poměru ve smyslu ustanovení § 103 písm. b) zákona o služebním poměru. Z toho stěžovatel dovozoval, že již tímto úkonem zanikl jeho služební poměr. Propuštění ze služebního poměru ve smyslu § 103 písm. c) zákona o služebním poměru však proběhlo až 12. 8. 2002. Z toho stěžovatel vyvodil, že rozhodnutí o propuštění je nicotné, neboť služební poměr v době jeho vydání již neexistoval. Z důvodu „právní jistoty“ však napadl i věcnou stránku rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. V této souvislosti namítl, že tvrzení služebního funkcionáře o porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem je nesprávné a spekulativní. Porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem totiž podle stěžovatele není možné, aniž jsou současně porušeny služební povinnosti nebo právní povinnosti stanovené jinými právními předpisy. Nelze proto označit za nečestné jednání, které zároveň není kázeňským přestupkem, přestupkem nebo trestným činem. V době podání odvolání byl stěžovatel vyšetřován pro trestný čin, který měl vytýkaným jednáním v rámci řízení o služebním poměru spáchat, ale toto vyšetřování nebylo, jak stěžovatel v odvolání poukázal, dosud ukončeno a o jeho vině nebylo pravomocně rozhodnuto. Podle stěžovatele tak služební funkcionář tím, že nevyčkal rozhodnutí příslušného orgánu o tom, zda byl spáchán trestný čin či přestupek, a sám rozhodl, že se dopustil porušení služební přísahy, jednal nezákonně. Co se týče věcné roviny, stěžovatel rozhodnutí o propuštění vytkl to, že jednak uvádí nepřesné údaje, ale zejména, je-li mu vytýkáno porušení zásad a postupů při vedení výslechu, měly by být tyto zásady nejprve specifikovány. Dále se ohrazuje proti tomu, že je mu vytýkáno nepřibrání pracovníků kriminální policie, neboť mu tak jednat žádný předpis neukládá. Konečně pak stěžovatel v odvolání poukázal na to, podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, je možné policistu propustit pouze tehdy, jestliže intenzita porušení chráněného zájmu je relativně vysoká. Při posuzování míry intenzity porušení je pak třeba podle stěžovatele vycházet z povahy porušení služebních povinností a okolností, za nichž k němu došlo, z míry zavinění a ze způsobeného škodlivého následku. Vzhledem k tomu, že podle stěžovatele žádnou škodu svým jednáním nezpůsobil, resp. se vytýkaného jednání ani nedopustil, nemohl služební funkcionář dospět k závěru, že se stěžovatel dopustil jednání, které způsobilo porušení chráněného zájmu s vysokou intenzitou.

V rámci řízení o odvolání vydal dne 18. 10. 2002 ředitel Policie České republiky, správy Jihomoravského kraje, rozhodnutí, jímž obě námitky uplatněné stěžovatelem v odvolání seznal neopodstatněnými. Co se týče námitky nicotnosti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, odvolací orgán konstatoval, že stěžovatelova žádost o uvolnění ze služebního poměru byla doručena služebnímu funkcionáři dne 6. 8. 2002, přičemž v ní byl obsažen návrh, aby služební poměr byl ukončen k 31. 8. 2002. Protože však služební funkcionář tento navržený termín skončení služebního poměru neakceptoval, skončil by služební poměr na základě tohoto úkonu stěžovatele ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 zákona o služebním poměru až uplynutím dvou kalendářních měsíců po dni doručení žádosti, tj. dnem 31. 10. 2002. Jestliže tedy služební funkcionář vydal rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dne 12. 8. 2002 a téhož dne toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno, bylo rozhodováno za trvání služebního poměru, tj. rozhodnutí o propuštění se týkalo existujícího vztahu, a nemůže tak trpět nicotností.

Odvolací orgán rovněž odmítl stěžovatelovu druhou námitku, a to, že porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem není možné bez současného porušení služebních povinností nebo právních povinností stanovených jinými právními předpisy a že tedy mělo být před rozhodnutím vyčkáno pravomocného rozhodnutí, které by takové porušení konstatovalo. Odvolací orgán argumentoval tím, že rozhodnutí o propuštění stěžovatele ze služebního poměru bylo služebním funkcionářem přijato jako personální opatření, které nelze slučovat s kázeňským, přestupkovým či trestním řízením. Odvolací orgán konstatoval, že služební funkcionář v napadeném rozhodnutí nikde neuvádí, že by jednáním stěžovatele byl spáchán přestupek, kázeňský přestupek nebo dokonce trestný čin – tuto otázku ponechává k uvážení příslušným orgánům. Obsahem rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru je toliko přijetí personálního opatření, k němuž dospěl služební funkcionář na základě vlastních zjištění o skutkových okolnostech jednání stěžovatele, přičemž tato zjištění měla nezbytnou míru určitosti a věrohodnosti a umožňovala právní zhodnocení případu. Dále pak odvolací orgán rekapituloval skutková zjištění učiněná služebním funkcionářem v rámci řízení o propuštění stěžovatele ze služebního poměru, ztotožnil se s nimi a dospěl k závěru, že odvolání je nedůvodné, proto je zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil zejména následující: proti rozhodnutí vydanému ředitelem Policie České republiky, správy Jihomoravského kraje, podal stěžovatel dne 21. 11. 2002 žalobu, jejímž obsahem byly v podstatě shodné námitky, jaké uplatnil již ve svém odvolání proti rozhodnutí služebního funkcionáře ve věci služebního poměru v prvním stupni. Opět namítl nicotnost prvostupňového rozhodnutí, jelikož podle svého mínění v době vydání tohoto rozhodnutí stěžovatel již ve služebním poměru k Policii České republiky nebyl, a polemizoval i s právním závěrem žalovaného, že důvod, pro který byl propuštěn, je možné aplikovat, aniž došlo současně k porušení služebních či jiných právních povinností. V této věci stěžovatel nově uvedl, že propuštění ze služebního poměru pro úmyslné porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem je právním institutem, který lze přirovnat k institutu okamžitého zrušení pracovního poměru podle zákoníku práce. Podle stěžovatele jde o institut, který řeší hrubé porušení služebních povinností či právních povinností stanovených jinými právními předpisy příslušníkem Policie České republiky. Porušení služební přísahy podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru tak podle stěžovatele musí spočívat v porušení služebních či jiných právních povinností. O takovém porušení ale rozhoduje příslušný orgán ve zvláštním řízení. Z toho stěžovatel dovozuje, že v jeho případě služební funkcionáři neoprávněně zasáhli

do kompetence těchto jiných orgánů a vzhledem k tomu, že jemu předhazovaný skutek byl skutkem projednávaným v trestním řízení, závěry služebních funkcionářů považuje stěžovatel za porušení zásady presumpce neviny. Podle stěžovatele měl služební funkcionář vyčkat rozhodnutí soudu v trestní věci a do té doby ho maximálně postavit mimo službu. Vyjádření žalovaného v argumentaci v podstatě sledovalo argumentaci, kterou žalovaný použil již v žalobou napadeném rozhodnutí.

Dne 3. 9. 2003 žalovaný zaslal soudu pravomocný rozsudek Okresního soudu v Břeclavi č. j. 3 T 574/2002 - 144 ze dne 23. 7. 2003 s tím, že tento rozsudek jej zprošťuje obžaloby pro skutek, který byl důvodem jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky s tím, že nebylo prokázáno, že se skutek, který byl stěžovateli kladen za vinu, stal. Skutek, který byl předmětem trestního řízení, podle výroku rozsudku měl spočívat v tom, že stěžovatel v přesně nezjištěný den, avšak někdy okolo poloviny měsíce října 2001, na Obvodním oddělení Policie České republiky v H., okres B., kde působil jako vedoucí, po zjištění, že dne 13. 10. 2001 zemřel pan E. L., vyhotovil protokol o podání vysvětlení s datem 9. 10. 2001, ve kterém se E. L. „doznával“ ke spáchání celkem 21 skutků trestných činů majetkového charakteru, jež byly v evidenci obvodního oddělení jako nevyřešené, tento protokol jménem E. L. podepsal, opatřil jej rovněž podpisovými doložkami dvou jiných policistů a jejich jmény jej podepsal, poté protokol ofotografoval, kopie přidělil svým podřízeným a uložil jim, aby na základě tohoto důkazu trestní věci odložili. Základem vytýkaného skutku tedy mělo být zfalšování výslechu E. L. dne 9. 10. 2001. Z odůvodnění rozsudku vyplývá, že stěžovatel po celou dobu trestního řízení trval na tom, výslech E. L. skutečně proběhl, tj. že tuto osobu skutečně dne 9. 10. 2001 vyslechl a po její smrti, když byl ověřil, že se v případě nalezeného mrtvého jedná o E. L., přistoupil logicky k odložení trestních věcí. Obžaloba naproti tomu soudu předestřela verzi, že k výslechu vůbec nedošlo, tj. že protokol o výslechu byl fingován až poté, kdy byl E. L. nalezen mrtev. Na podporu svého tvrzení obžaloba předložila zejména odborné vyjádření v souvislosti s grafologickou expertízou, která osvědčovala tu skutečnost, že podpisy E. L. na protokolu nejsou pravými podpisy E. L. Soud ovšem po rozsáhlém dokazování zejména svědeckými výpověďmi dospěl k závěru, že obhajobu obžalovaného ohledně existence či neexistence výslechu E. L. se nepodařilo vyvrátit, neboť některé svědecké výpovědi nepřímo svědčily i pro verzi obžalovaného, tedy stěžovatele. Soud konstatoval, že grafologická expertíza je v příkrém rozporu s tvrzením stěžovatele, že protokol podepsal skutečně E. L. Expertíza však nebyla s to prokázat, že tyto podpisy vyhotovil stěžovatel. Soud proto konstatoval, že co do skutku vytýkaného stěžovateli obžalobou, přetrvávají pochybnosti, tj. obhajoba nebyla vyvrácena, jakkoliv je zřejmé, že E. L. minimálně nemusel být přítomen podpisu protokolu. Za této situace se ovšem Okresní soud v Břeclavi řídil zásadou in dubio pro reo a shledal, jak bylo uvedeno výše.

Krajský soud v Brně dne 26. 4. 2005 žalobu zamítl. V otázce namítané nicotnosti krajský soud konstatoval, že z ustanovení § 103 písm. b) ve spojení s ustanovením § 105 zákona o služebním poměru vyplývá, že policista má právo jednostranným právním úkonem rozvázat služební poměr, který pak zásadně skončí uplynutím dvou kalendářních měsíců následujících po dni doručení žádosti o odvolání. Zkrácení či prodloužení této lhůty je možné pouze na základě dohody policisty a služebního funkcionáře. Soud konstatoval, že stěžovatel sice prokazatelně požádal o uvolnění ze služebního poměru podáním ze dne 6. 8. 2002, v němž učinil návrh jiné doby skončení služebního poměru, ale z poznámky příslušného služebního funkcionáře učiněné na žádosti dne 12. 8. 2002 je zřejmé, že tento návrh nepřijal. Nemohlo tedy dojít k dohodě, a proto se uplatnilo pravidlo obecné. Z toho plyne, že stěžovatel byl v době rozhodování služebního funkcionáře o propuštění ze služebního

poměru stále ve služebním poměru, existoval tedy vztah, který byl podmínkou pro to, aby služební funkcionář mohl řízení o propuštění vůbec zahájit. Vzhledem k tomu, že v případě propuštění ze služebního poměru končí služební poměr dnem doručení rozhodnutí o propuštění, v době rozhodování žalovaného již stěžovatel skutečně ve služebním poměru nebyl, ale z jiného důvodu, než namítá, a to z důvodu, který sám služební zákon předvídá.

Krajský soud dále konstatoval, že stěžovateli nelze přisvědčit ani v otázce namítaného porušení principu presumpce neviny. Soud poukázal na to, že řízení podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je řízením zcela autonomním, tedy nezávislým na případně souběžně probíhajících řízeních kázeňských či trestních (v rozsudku pak uvedl, že stěžovatel v průběhu soudního řízení doložil skončení trestního řízení vůči sobě pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi). Z dikce tohoto ustanovení a ani z žádného jiného nevyplývá, že v případě rozhodování podle téhož ustanovení bylo třeba vyčkat výsledků kázeňského, trestního či jiného řízení. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že v případě aplikace vykládaného ustanovení jde o personální, nikoliv kázeňské rozhodnutí. Podle soudu řízení ve věcech služebního poměru není řízením sankčním, jeho smyslem je pouze neumožnit další působení u Policie České republiky jejím příslušníkům, u kterých lze z důvodů vymezených v § 106 odst. 1 písm. d) předpokládat nedostatek kázně, odpovědnosti a dalších vlastností nutných k výkonu služby. Krajský soud své úvahy uzavřel tvrzením, že s ohledem na výše uvedené není vyloučeno, aby si služební funkcionář skutkové okolnosti věci, které jsou současně projednány i v kázeňském či trestním řízení, vyhodnotil zcela nezávisle, se zaměřením na naplnění smyslu daného řízení.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody předvídané ustanovením § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se mj. o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Pokud jde o důvody uplatněné stěžovatelem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., nemá vůči nim Nejvyšší správní soud z hlediska přípustnosti námitek. To však neplatí o stěžovatelově námitce skutkové. Stěžovatel namítá, že neporušil žádných povinností, jak bylo konstatováno v napadeném rozsudku krajského soudu a v napadených správních rozhodnutích, a krajskému soudu vytýká, že neprovedl důkaz trestním spisem Okresního soudu v Břeclavi (resp. jeho rozsudkem), který se týká trestního řízení proti stěžovateli, přičemž skutek, který byl předmětem trestního řízení, koresponduje se skutkem vytýkaným stěžovateli v řízení o služebním poměru. Stěžovatel uvádí, že pokud by vzal krajský soud rozsudek Okresního soudu v Břeclavi v potaz, nemohl by rozhodnout tak, jak rozhodl, neboť Okresní soud v Břeclavi podle stěžovatele jasně konstatoval, že se skutek, jenž mu byl dáván za vinu i ve správních řízeních, nestal. Závěry učiněné služebními funkcionáři jsou tedy podle stěžovatele v rozporu s objektivními zjištěními Okresního soudu v Břeclavi.

V první řadě musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že nelze krajskému soudu vytýkat, že se návrhem stěžovatele na důkaz trestním rozsudkem nezabýval a nezabýval se ani stěžovatelovým zpochybněním skutkových okolností případu. Skutková námitka v podobě tvrzení, že se nedopustil jednání, jež mu bylo služebními funkcionáři vytýkáno, totiž byla v řízení před soudem spjata až se zasláním zmíněného trestního rozsudku. Tato skutková námitka pak tvořila nový žalobní bod, jenž byl spojen s návrhem na důkaz. Tento žalobní bod v původní žalobě ze dne 22. 11. 2002 obsažen nebyl (tam stěžovatel

uplatnil pouze námitku nicotnosti a in eventum námitku nesprávného právního posouzení věci, skutková zjištění služebních funkcionářů však nezpochybňoval). Námitku skutkovou stěžovatel uplatnil spolu se zasláním trestního rozsudku až 3. 9. 2003. Soudní řízení správní obecně, a řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zvláště, však stojí na zásadě dispoziční a zásadě koncentrační. Obě tyto zásady nacházejí výraz v ustanovení § 71 s. ř. s. Podle ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (zásada dispoziční), podle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. věty poslední lze rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta činí podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. dva měsíce poté, kdy správní rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem předepsaným způsobem. Rozšíření žalobních bodů po lhůtě je třeba považovat za nepřípustnou novotu, kterou se soud nemůže zabývat. (srov. také nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97). Krajský soud tedy nepochybil, pokud stěžovatelovo podání z 3. 9. 2003 vzal v potaz pouze jako fakt, který za trvání řízení nastal (stěžovatel předložil rozsudek ve své trestní věci), fakt, který pro právní hodnocení krajského soudu nebyl relevantní. Stěžovatel totiž trestní rozsudek předložil krajskému soudu za situace, kdy soud posuzoval námitku mířící jasně do právního posouzení věci, otázky skutkové, které předložením rozsudku hodlal stěžovatel napadnout, nebyly pro soud rozhodující, neboť byly uplatněny opožděně.

Stěžovateli přitom nic nebránilo, aby skutkové námitky vznesl již v žalobě ze dne 22. 11. 2002. Stěžovatel, byl-li přesvědčen o tom, že se ve správních řízeních vytýkaných skutků nedopustil a měl-li námitky proti tomu, jak služební funkcionáři zhodnotili svá skutková zjištění, mohl celý průběh skutkového zjišťování a dokazování v řízení o služebním poměru napadnout. Že místo toho volil v žalobě jinou strategii, která vycházela z právního předpokladu, že služební funkcionář vlastně žádná samostatná skutková zjištění a kvalifikaci skutku činit nemůže, a tato strategie se ukázala neúčinnou, jelikož spočívala na předpokladu nesprávném, nelze klást krajskému soudu za vinu. I to je projevem dispoziční zásady, že strategii vedení řízení má v rukou žalobce a žalobce nese důsledky, pokud jím volená strategie selže. Vzhledem k zásadě dispoziční soud nemůže přezkoumávat správní rozhodnutí nad rámec řádně vymezený žalobcem v žalobě, a nahrazovat tak z vlastní iniciativy jeho projev a sám vyhledávat vady napadeného aktu.

Vzhledem k tomu, že stěžovateli nic nebránilo řádně vymezit v žalobě (resp. ještě v rámci lhůty pro doplnění žaloby) žalobní bod, který by napadal skutková zjištění služebního funkcionáře v řízení o propuštění ze služebního poměru, na základě čehož by se krajský soud mohl zabývat otázkou, zda jednání, které bylo důvodem propuštění stěžovatele ze služebního poměru, bylo v tomto řízení dostatečně prokázáno, je nutno stěžovatelovu kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) chápat jako uplatnění důvodu, který stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, ač tak učinit mohl. Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. je však uplatnění takového důvodu nepřípustné, a Nejvyšší správní soud se jím proto zabývat nemůže.

Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu přezkoumal pouze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Uplatněné kasační důvody předurčují svou povahou sled, v jakém se jimi Nejvyšší správní soud musel zabývat. Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil i důvod kasační stížnosti podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto

námitkou. Pokud by totiž seznal její oprávněnost, bylo by nemístné zabývat se ostatními námitkami stěžovatele. Stěžovatel vytýká napadenému rozsudku krajského soudu nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Svou námitku však blíže neodůvodňuje a nenaznačuje, v čem vytýkaná vada rozhodnutí konkrétně spočívá. Nepřezkoumatelností trpí rozhodnutí soudu tehdy, je-li nesrozumitelné, nebo neobsahuje-li dostatek důvodů, tj. není možné vysledovat myšlenkový postup, jímž soud ke svému rozhodnutí dospěl. V předkládaném případě však tomu tak podle názoru Nejvyššího správního soudu není. Krajský soud se v odůvodnění svého rozsudku, byť relativně stručném, vyrovnává s oběma námitkami stěžovatele a uvádí dostatek důvodů, z nichž lze usoudit, jakými úvahami se soud řídil. Stejně tak odůvodnění umožňuje posoudit, zda tyto úvahy vedené na základě v odůvodnění uvedených důvodů jsou v souladu s právem či nikoliv. Námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu tedy Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje.

Zbývající přípustná námitka stěžovatele se týká hodnocení právního. Stěžovatel i v řízení o kasační stížnosti, stejně jako ve všech předcházejících řízeních, namítá, že ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru nelze aplikovat, aniž je jednání příslušníka Policie České republiky, pro něž je toto ustanovení aplikováno, zároveň trestným činem, přestupkem nebo kázeňským proviněním. Považuje tedy za nesprávný právní závěr krajského soudu, že v případě propouštěcího důvodu podle citovaného ustanovení jde o zcela samostatnou úpravu, jež umožňuje služebnímu funkcionáři personálně reagovat na nepřijatelné jednání příslušníka Policie České republiky, aniž musí takové jednání být zároveň trestným činem, přestupkem či kázeňským proviněním. Ve své argumentaci se stěžovatel dovolává i literatury, kterou citoval již v žalobě krajskému soudu. Stěžovatelovu námitku je pak třeba vidět i v kontextu jeho předchozí argumentace v řízení o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru, a to, že aplikace ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, pokud by byla nezávislá na předchozím posouzení, zda jednání, pro něž je policista propuštěním postihován, je trestným činem, přestupkem nebo kázeňským proviněním, by byla de facto popřením principu presumpce neviny.

Nejvyšší správní soud se s takovým výkladem ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru neztotožňuje. V první řadě je zapotřebí poukázat na to, že Nejvyšší správní soud již několikrát zcela jasně konstatoval, že úprava § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru představuje úpravu autonomní, úpravu, kterou nelze směšovat s řízením trestním, přestupkovým či kázeňským, ani její aplikaci vázat na výsledky těchto řízení. Samostatné posouzení skutku, pro nějž je příslušník Policie České republiky podle citovaného ustanovení propuštěn, nezávisle na výsledcích případného trestního řízení, je-li za takový skutek i trestně stíhán, není ani porušením principu presumpce neviny. Za všechny je možné citovat rozsudek ze dne 12. 6. 2003, č. j. 6 A 48/2001 - 76, který se k důvodu propuštění podle ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru vyjádřil následovně: *„Podle písm. d) citovaného ustanovení může být [příslušník] propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvlášť závažným způsobem, případně podle písm. e), pokud byl pravomocně odsouzen pro trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. I když souběžně se správním řízením, jehož výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí, bylo proti žalobci vedeno trestní řízení, je nutno v této souvislosti poznamenat, že v čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je sice uvedeno, že jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy a podle odst. 2 tohoto článku je každý, proti němuž je vedeno trestní řízení, považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena, avšak tento článek*

Listiny nelze aplikovat na daný případ. Není totiž možné směšovat trestní řízení a správní řízení ve věci propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Předmětem soudního přezkumu může být pouze to, zda nastaly takové skutečnosti, které citované ustanovení předpokládá jako důvod pro propuštění příslušníka ze služebního poměru, a to bez ohledu na současně probíhající trestní řízení. Je-li tedy příslušník propuštěn ze služebního poměru podle citovaného ustanovení pro jednání, které je kvalifikováno jako porušení služební přísahy a služebních povinností zvlášť závažným způsobem, a za totožné jednání je proti němu vedeno trestní stíhání, nelze dospět k závěru, že propuštěním ze služebního poměru byla popřena presumpce neviny stanovená v čl. 40 Listiny základních práv a svobod.“

Argumentuje-li stěžovatel doktrínou (N., K., T., P., K., M., L., B.: Služební poměr příslušníků Policie České republiky, Linde, Praha 1999), je třeba podotknout, že v případě řízení soudního platí již od dob římských zásada „iura novit curia“, tedy „soud zná právo“. Soud je při aplikaci práva, která zahrnuje i výklad práva, autonomní. To, že (podle slov stěžovatele), autoři zmíněné publikace konstatují, že je jejich kniha určena praktické veřejnosti, ještě neznamená, že ispo facto nese normativní obsah či předkládá právo samo. Předkládá totiž pouze doktrinální názor, co je dle autorů obsahem práva. Lze souhlasit se stěžovatelem, že rozhodnutí krajského soudu je v rozporu se závěry citované publikace, nicméně to ještě neznamená, že je v rozporu s právem. Názor autorů publikace o povaze ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru byl judikaturou překonán a Nejvyšší správní soud se s názorem prezentovaným v publikaci neztotožňuje. Vedou ho k tomu především následující důvody:

Judikatura jak před 1. 1. 2003, tedy před vznikem nové koncepce správního soudnictví, tak především po tomto datu chápe, rovněž v rozporu s částí doktríny (mj. s autory publikace, jíž stěžovatel argumentuje), služební poměr jako zcela svébytný veřejnoprávní vztah specifického obsahu, tedy vztah, který se manifestuje navenek souborem práv a povinností, jež jej činí typickým. Bylo konstantně judikováno, že věci vyplývající ze služebního poměru příslušníků Policie České republiky upraveného výše zákonem o služebním poměru, nejsou věcmi pracovními, ani je nelze pro jejich povahu považovat za věci soukromoprávní. Služební poměr je charakterizován jako institut veřejného práva, je tedy považován za zvláštní právní poměr státně zaměstnanecký. Důvody jsou spatřovány v tom, že tento vztah na rozdíl od vztahu pracovněprávního vzniká v pravém smyslu mocenským aktem (rozhodnutím) služebního funkcionáře (nejde tedy, jak se část doktríny domnívá, pouze o rozhodnutí podle jména, které je jinak v podstatě pouze projevem vůle, která vychází vstříc vůli uchazeče o přijetí do služebního poměru, a je tak zastřeným uzavřením smlouvy) a vůbec se po celou dobu existence svou podstatou odlišuje od poměru pracovního (ten je naopak typickým poměrem založeným v pravém smyslu smlouvou, poměrem, který je z hlediska metody právní regulace, která určuje míru, jakou se účastníci poměru podílejí na tvorbě jeho obsahu, poměrem soukromoprávním, jelikož jeho účastníci v něm mají rovné postavení). Zásadní odlišnost státně zaměstnaneckého poměru od poměru pracovního se projevuje v tak typických institutech jako je právní úprava služební kázně, možnost ukládat kázeňské odměny a tresty, omezená možnost propouštění, úprava služebního volna, nároků na dovolenou, zvláštních nároků při skončení služebního poměru a také v existenci řízení před služebními funkcionáři o věcech služebního poměru. Snaha vykládat vztah policisty k Policii České republiky jako mírně modifikovaný vztah pracovněprávní pomíjí skutečnost, že služební poměr jako vztah státně zaměstnanecký musí postihnout zvláštní povahu „zaměstnavatele“, tedy státu, jako primárního nositele veřejné

moci, potřebu pevného začlenění policisty do organismu veřejné moci a účast na jejím výkonu, ba dokonce – při výkonu státní správy – i tvorbu vůle státu.

Výrazem charakteru služebního poměru jako poměru státně zaměstnaneckého je pak mimo výše uvedené instituty i služební přísaha. Složení přísahy a ochota se na svou čest k něčemu zavázat možná dnes působí poněkud starosvětsky, jako něco, co nelze brát příliš vážně, nicméně zákon o služebním poměru v ustanovení § 6 hovoří zcela jasně - policista skládá při nástupu do služby služební přísahu, přičemž odmítne-li policista služební přísahu složit, skončí jeho služební poměr dnem, kdy k odmítnutí došlo. Stát tedy po příslušníku svého ozbrojeného sboru jako podmínku výkonu služby chce, aby se jasně, výslovně a z vlastní vůle zavázal, že, slovy textu služební přísahy, bude čestným, statečným a ukázněným příslušníkem Policie České republiky, že své síly a schopnosti vynaloží ve prospěch společnosti tak, aby chránil práva občanů, veřejný pořádek a bezpečnost a ústavní zřízení České republiky, a to i s nasazením vlastního života, a že při plnění svých služebních povinností se bude vždy řídit ústavou a zákony a v souladu s nimi i rozkazy a pokyny svých nadřízených. Pokud takovou vůli neprojeví, stát si vyhradil, že takový policista setrvat ve službě nemůže, a to ipso iure. Text služební přísahy tak není mrtvou literou, ale aktem volního přihlášení se policisty k obsahu služební přísahy se stává podle názoru Nejvyššího správního soudu zásadním normativem jeho jednání. Zcela v souladu s logikou takového chápání služební přísahy pak bylo ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, resp. jeho první část (do spojky „nebo“), ve znění účinném do 28. 2. 2006 (tedy v podobě, jaká byla aplikována v případě stěžovatele). Spojuje-li zákon s odmítnutím zavázat se k určitému jednání přísahou následek zániku služebního poměru (§ 6 odst. 3 zákona o služebním poměru), je logické, že poskytuje možnost ukončit služební poměr s osobou, která se přísahou zavázala, ale později s ní nejedná v souladu.

Nelze proto souhlasit s názorem, který stěžovatel přejímá z doktríny, tedy že ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) v části do spojky „nebo“ samostatně aplikovat nelze. Tento závěr doktríny totiž vyplývá z názoru, *„že služební přísaha pro svou obecnost neukládá policistům konkrétní právní povinnosti“,* a že *„má spíše povahu morálního zdůraznění jinak všeobecných povinností uložených všem občanům nebo povahových vlastností potřebných jak k přijetí do služebního poměru, tak k jeho trvání“ (N., K., T., P., K., M., L., B.: Služební poměr příslušníků Policie České republiky, Linde, Praha 1999, str. 127).* Při tomto chápání služební přísahy nemohou autoři dospět k jinému závěru, než že porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem není možné bez současného porušení služebních povinností nebo právních povinností stanovených jinými právními předpisy, a že důvod propuštění je dán teprve tehdy, jestliže jednání policisty bylo orgánem k tomu příslušným označeno za kázeňský přestupek, přestupek nebo trestný čin. Tento závěr ovšem pomíjí to, že služební přísaha není pouhým „morálním zdůrazněním“, ale konstitutivním prvkem, na němž služební poměr stojí, pomíjí skutečnost, že služební přísaha je naprosto konkrétním závazkem, jehož porušení je svěřeno služebnímu funkcionáři k dispozici pro personální opatření ve smyslu § 106 odst. 1 písm. d). Je pouze na služebním funkcionáři, aby v rámci svého personálního vrchnostenského oprávnění, které rovněž náleží k podstatným prvkům služebního poměru, zhodnotil jednání policisty a definoval, zda naplňuje hypotézu citovaného ustanovení, tedy určil, zda se jedná o „porušení služební přísahy zvlášť závažným způsobem“.

Autonomie služební vrchnosti v rozhodování, zda jednání příslušníka ve služebním poměru je slučitelné s jeho dalším působením v ozbrojeném bezpečnostním sboru z hlediska morálních požadavků na službu, má ostatně v československém (českém) právu nepominutelnou tradici. V této souvislosti je na místě jmenovat ustanovení § 22 bodu 6

zákona č. 299/1920 Sb. z. a n., o četnictvu, podle něhož bylo možné propustit četníka z četnického sboru disciplinární cestou, pokud spáchal takový čin, pro který sice nebylo soudním rozsudkem uznáno na propuštění, pro který by však vzhledem k dobrému jménu četnictva ve sboru neměl být trpěn – důvodová zpráva k tomuto ustanovení pak uváděla, že tímto ustanovením mělo být vyhověno přání vyslovenému z řad samotného četnictva, aby takové osoby, které neprokazují svým životem morální schopnost služby v četnictvu, mohly být z něho vyloučeny i pouze na základě výroku služebního nadřízeného (v tomto smyslu šlo o novum oproti úpravě rakouské).

Nejvyšší správní soud proto plně přisvědčuje krajskému soudu v názoru, že řízení ve věci propuštění policisty ze služebního poměru ve smyslu § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je řízením zcela autonomním, tedy nezávislým na případně souběžně probíhajících řízeních kázeňských či trestních. Jde vskutku o výraz obecné pravomoci služebních funkcionářů ve věcech služebního poměru, která se týká jak vzniku poměru, tak ukončování služebního poměru. Řízení, v němž se aplikuje ustanovení § 106 odst. 1 písm. d), není nijak vázáno na posouzení, jestli je jednání policisty, jež je mu vytýkáno, jednáním trestným jako trestný čin či přestupek. Předmětem řízení je personální rozhodnutí služebního funkcionáře, zda se policista svým jednáním natolik zpronevěřil dobrovolně převzatému závazku čestného, statečného a ukázněného výkonu služby, že není v zájmu Policie České republiky, aby ve služebním poměru jakožto privilegovaném státně zaměstnaneckém vztahu nadále setrval. Nebylo tedy pochybením krajského soudu, nepřisvědčil-li stěžovatelovu názoru, že takto popsanou aplikací ustanovení § 106 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru služební funkcionář překročil zákon a porušil princip presumpce neviny. Z hlediska zákonnosti není nesprávnou aplikací citovaného ustanovení, nevyčká-li služební funkcionář rozhodnutí jiného orgánu v jiných, svou povahou sankčních, nikoliv personálních řízeních, o skutku, který v rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru vytýká. Nelze totiž připustit myšlenku, že by hrubě nečestným, neukázněným či nestatečným jednáním byla pouze jednání, která zákonodárce považuje za natolik společensky nebezpečná, že je považuje za činy trestné nebo za přestupky a postihuje je sankcí.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované. Žalovaná však žádné náklady neuplatňovala a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady ze spisu nezjistil, rozhodl proto tak, že žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu